

Recension: Författarna av Unga Klara

[singlepic id=184 w=583 h=388 float=left]

Alejandro Leiva Wenger, Regi: Frida Röhl Unga Klara, Stockholm

Vem vill du vara? Ge oss en version av berättelsen om ditt liv och du uppstår i ny skepnad. Så otroligt lätt att dras med av Författarna och sväva i känslan av att orden faktiskt skapar nya universum, nya världar, nya identiteter. Tills de faller platt som pannkakor.

Tre unga män: Alvaro (Pablo Leiva Wenger) med författarambitioner, Ali (Ardalan Esmaili) kanske skådespelare och rullstolsburne Alex (Oscar Töringe), ja vad är han egentligen, överlevare från förorten, överklassare som förskjutits av familjen, en fullgången mytoman eller historieberättare, stängas med berättelserna – de egna och samhällets. De rör sig på en kvadratisk upphöjd scen kring sina egna berättelser och de andras. Hjälper till att hålla liv i det uppdiktade jaget. Eller att dra upp ridån så att lögnjaget ertappas i all sin skamlighet och förnedring. Eller som Alvaro som hottar upp Alex livshistoria med lite förändringar i basfakta eftersom "folk skiter i sanningen".

Men så öppnas ännu ett skikt och pjäsen vrider sig ett varv bort från sig själv och plötsligt är berättelserna några helt andra. Går de nya berättelserna att ta till sig och hur ska vi nu se på individerna som skapat illusionerna?

Det finns alla skäl att se Författarna. Pjäsen är en samhällskommenterande skrattfest, de bedårande gossopranerna som tar ner det intensiva tempot och får all rörelse att upphöra. Men främst av allt – skådespelarna. De får publiken att stå upp i ett kollektivt glädjetjut under applåder. /HB